

No co, naděje umírá poslední.

Ale jestli byl pořád ten stejný Sebastian, jakého jsem znala – a já se obávala, že ano –, tak se moje přání nesplní.

Sebastian si povzdechl, přistoupil k pultu a chytil okraj mahagonové desky.

Jo.

Měla jsem pravdu.

Někdy jsem tu svoji neomylnost nesnášela.

„Holley, poslouvej mě. To bylo před lety. Mrzí mě, že jsem ti ublížil, ale...“

„Zaprvé, když se chceš omluvit za to, že jsi někomu ublížil, tak nepokračuj slovem ‚ale‘.“ Založila jsem si ruce na hrudi. „Zadruhé, po tvój větě nemůže následovat žádné ‚ale‘, protože jakmile to řekneš, bude nad slunce jasné, že uděláš jednu ze dvou věcí. Buď řekneš, že jsi to tak nechtěl, čímž svoji omluvu úplně popřeš, nebo mi začneš vysvětlovat, proč je to moje vina, čímž se zbavíš veškeré odpovědnosti jen proto, abys ulevil svému svědomí, protože v hloubi duše víš, že jsi udělal pěknou sviňárnu.“

Žádná reakce.

„Takže ne, nemrzí tě, že jsi mi ublížil. Zkus to znovu.“

„Mrzí mě, že jsem ti ublížil.“ Nešlo přehlédnout, jak mu pohasly oči. „Byla jsi moje nejlepší kamarádka, Holley. Nikdy jsem ti nechtěl ublížit.“

Vydala jsem další zvuk podobný zavrčení. „No, ale stalo se. A už je to za námi. Hodili jsme to za hlavu a dospěli.“

„Očividně ne, jinak bychom se o tom nebavili.“ Nepatrně se předklonil. „Co mám podle tebe dělat? Pronajmout si billboard s obřím nápisem, jak moc mě to mrzí?“

„Nebuď směšný.“

„Na Times Square?“

„Moment – to bys dokázal?“ Obočí mi vystřelilo vzhůru, pak jsem ale zavrtěla hlavou a tu myšlenku zavrhla. „Nech toho,“ řekla jsem a vrátila se k původnímu toku myšlenek. „V pohodě. Věci se stávají a lidi se mění. My jsme se změnili, Sebastiane, a to je všechno. Jen proto, že jsme se kdysi kamarádili, se nemusíme kamarádit i teď.“

„A co když se chci kamarádit?“

„Já ne.“ Položila jsem knihu objednávek na pokladnu a vstala ze stoličky s úmyslem otevřít dveře a vyprovodit ho. Sebastian měl ale jiný nápad.

Zablokoval mi cestu, abych kolem něj nemohla projít. Podíval se na mě těma svýma nebezpečně modrýma očima a skoro našpulil rty. „Vynahradím ti to.“

„Vždyť jsem řekla ne,“ prohlásila jsem neoblomně a obešla ho.

Sebastian mi jemně ovinul ruku kolem paže, což stačilo, abych se zastavila. „Holley –“

Z doteku jeho kůže se mi naježily chlupy na zátylku. Což jsem nechtěla, protože mi to akorát připomnělo, že mě Sebastian navzdory mým hrdinským řečičkám *ukrutně* přitahuje.

A já jsem *nechtěla*, aby mě přitahoval.

Otočila jsem hlavu a zpříma se na něj podívala. Zachvělo se mi chřípí. „Jestli ze mě tu svoji pazouru okamžitě nesundáš, škusnu s ní tak, že si znovu natrhneš rotátorovou manžetu.“

Pobaveně zacukal koutkem, za což jsem měla chuť mu jednu vrazit. „No vida. Tak přece jen o mně víš první poslední.“

I tak mě ale pro jistotu pustil.

„Mluvil jsi někdy s někým z města?“ prskla jsem. „Neměla jsem na výběr, ale věř mi, že jsem si tě ani jednou negooglila.“